NORAKSTS
Lieta Nr.A420740810
A00779-12/22

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 11.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Lauma Paegļkalna,

piedaloties pieteicējas akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation" pārstāvim *U.K.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts robežsardzes pārstāvei *B.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation", reģistrācijas numurs 40003245752, pieteikuma par Valsts robežsardzes 2010.gada 6.augusta lēmuma Nr.89 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.AA040879) atcelšanu,

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 6.jūnijā akciju sabiedrība „Air Baltic Corporation" (turpmāk – pieteicēja, arī pārvadātāja) ar avioreisu BT-776 (Ammāna – Rīga) uz Latvijas Republiku atveda Jordānijas pilsoni *S.S. (S.S.),* Jordānijas pilsoņa pase Nr.*/pases numurs/*, bez derīgas vīzas vai uzturēšanās atļaujas Šengenas valstu teritorijā. Persona papildus uzrādīja Palestīnas autonomijas pašpārvaldes izdotu dokumentu Nr.246369, kas nav atzīts par derīgu ceļošanas dokumentu Latvijas Republikā, un Šengenas ierobežotas teritoriālā derīguma (Francijas) vīzu Nr.*/vīzas numurs/*, kas nav derīga ieceļošanai Latvijas Republikā un Polijā.

Ar 2010.gada 37.jūnija Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītāja lēmumu Nr.829-900-AA040879 pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības par to, ka pārkāpusi Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 114.^{2}pantā. Pieteicējai uzlikts naudas sods Ls 2100 apmērā.

Izskatot pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, Valsts robežsardze 2010.gada 6.augustā pieņēma lēmumu Nr.89 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (turpmāk – Lēmums), ar kuru sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] 2010.gada 6.septembrī tiesā saņemts pieteicējas pieteikums (ar papildinājumiem 2012.gada 5.martā) par Lēmuma atcelšanu un pārkāpuma atzīšanu par maznozīmīgu, izbeidzot administratīvo lietu un izsakot pieteicējai mutvārdu aizrādījumu.

Pieteikums un tā papildinājumi pamatoti ar šādiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējai nav nekādu iespēju Ammānas lidostā pārbaudīt, vai pasažierim ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti, ne pasažierim reģistrējoties lidojumam, ne atstājot izlidošanas terminālu, jo saskaņā ar SGHA līgumu to uzņemas lidostas darbinieki.

[2.2] Konkrētajā gadījumā Ammānas lidostas darbinieki pārbaudīja, ka pasažierim ir Jordānijas pilsoņa pase un Palestīnas pase ar Šengenas vīzu, bet nepievērsa

uzmanību tam, ka šai vīzai ir ierobežots teritoriālais derīgums. Turklāt reisi uz Rīgu no Ammānas sākās tikai 2010.gada 1.jūnijā, un šis bija viens no pirmajiem reisiem.

[2.3] Atbildētājas lēmumi administratīvo pārkāpumu lietās par Imigrācijas likuma 21.panta pirmās daļas noteikuma pārkāpumu ir neizskaidrojami un pretrunīgi. Līdzīgos gadījumos personām tika izsniegtas vīzas un atļauts ieceļot Latvijas Republikā, atbildētāja konstatēja, ka minētajiem pārkāpumiem ir formāls raksturs un tie nav radījuši kaitīgas sekas, tādēļ atbrīvoja pieteicēju no administratīvās atbildības un izteica mutvārdu aizrādījumus.

Pieteicēja uzskata, ka tādējādi atbildētāja pārkāpj Administratīvā procesa likumā ietverto vienlīdzības principu, kas nosaka, ka pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, iestādei jāpieņem vienādi lēmumi.

[2.4] Pieteicējai nav saprotams tas labums, ko iegūst sabiedrība no pieteicējai uzliktā naudas soda, jo trīs gadu laikā pieteicēja šādi sodīta jau apmēram 200 reizes. Soda uzlikšana nav novērsusi atkārtotu pārkāpumu izdarīšanu, jo tos novērst nav pieteicējas spēkos.

[2.5] Pieteicēja ir slēgusi lidojumus uz Ammānu. Tādēļ šādu gadījumu atkārtošanās nav iespējama.

[3] 2010.gada 4.oktobrī un 2012.gada 19.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemti Valsts robežsardzes (turpmāk arī – atbildētāja) paskaidrojumi par pieteicējas pieteikumu. Paskaidrojumos norādīts, ka atbildētāja pieteikumus neatzīst un lūdz tos noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem apsvērumiem. Attiecībā uz pieteicējas prasījumu atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu, norāda šādus apsvērumus.

[3.1] Pieteicēja nav pamatojusi, kādi ir bijuši "nestandarta" vai "īpašie" apstākļi, uz kā pamata pārvadātājs ir atkāpies no Imigrācijas likuma 21.pantā ietvertās prasības pārvadāt tikai tādas personas, kurām ir ieceļošanai derīgi dokumenti.

Tas vien, ka persona gala rezultātā tiek ielaista valstī, pats par sevi nenozīmē, ka pārvadātāja pārkāpums ir maznozīmīgs.

[3.2] Uz pārkāpuma izdarīšanas brīdi identiski vai līdzīgi pārkāpumi jau bija konstatēti daudzkārt, šādu pārkāpumu izdarīšana turpinās vēl joprojām, turklāt tie tiek izdarīti sistemātiski (2008.gadā un 2009.gadā kopumā 119 pārkāpumi). Tādējādi nav sasniegts mutvārdu aizrādījuma piemērošanas mērķis. Proti, tas nav pietiekams līdzeklis, lai pārvadātājs saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

[3.3] Jāņem vērā fakts, ka pārkāpums ir saistīts ar nelegālo imigrāciju, kas vērtējams kā bīstams valsts un sabiedriskajai kārtībai. Tādējādi, izsakot mutvārdu aizrādījumu, netiks sasniegts soda mērķis, kas ir efektīvi apkarot nelegālo imigrāciju. Saskaņā ar Šengenas līguma 4.pantu par to paredzēta sankcija soda naudas veidā. Nelegālās migrācijas ierobežošana ir viens no galvenajiem Imigrācijas likuma uzdevumiem, un Imigrācijas likuma 21.panta normas pārkāpums paredz stingru sankciju par tās neievērošanu.

[3.4] Lietā būtu jāizvērtē, vai pārvadātājs ir veicis visus nepieciešamos pasākumus, lai uz Latvijas Republiku nenogādātu nelegālu imigrantu – personu bez ieceļošanas tiesībām, tādējādi ierobežojot migrantu plūsmu. Tiesību akti neparedz atbildētājai pienākumu izvērtēt potenciālos imigrācijas riskus, jo ar pārvadātājam uzlikto pienākumu neizpildi, proti, nelegālā imigranta atvešanu, ir iestājies nelegālās migrācijas riska gadījums.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis lūdza atzīst pārkāpumu par maznozīmīgu un izteikt pieteicējai mutvārdu aizrādījumu. Tiesas sēdē pārstāvis savu prasījumu pamatoja ar pieteikumā un pieteikuma papildinājumus norādītajiem apsvērumiem, papildus uzsverot, ka juridiskais defīnējums jānošķir no konkrētiem gadījumiem. Juridiski tas, ka nolaižas Rīgas lidostā, lai tūlīt par pārkāptu lidmašīnā uz Tallinu, nozīmē, ka ieceļo

Latvijas Republikā. Bet pēc būtības tas nozīmē, ka tāds mērķis nav bijis – Rīgas lidosta šī pasažiera izpratnē ir tranzīta punkts. Jāņem vērā, ka no Anmānas uz Tallinu tiešā reisa nav. Konkrētajā gadījumā nepastāvēja nelegālās imigrācijas risks.

[5] Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve pieteicējas prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādītajiem apsvērumiem, papildus norādot, ka Āzijas valstis ir pieskaitāmas pie riska valstīm, kas pastiprināti jāpārbauda.

Tas vien, ka persona tiek ielaista valstī, nenozīmē, ka pārkāpums ir mazsvarīgs. Vērtējams apstāklis, ka pierādījumi par pārvadāšanas faktu nav iesniegti pirms pārvadāšanas.

Motīvu daļa

[6] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējot lietas materiālus to kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 114.^{2}pantu, kas noteic, ka par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu un ja to veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu, uzliek naudas sodu (..) juridiskajām personām no tūkstoš septiņsimt latiem līdz divtūkstoš astoņsimt latiem par katru pārvadāto personu.

Imigrācijas likuma 21.panta pirmā daļa noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti.

Arī saskaņā ar likuma „Par aviāciju" 112.panta pirmo daļu gaisa kuģa ekspluatants ir atbildīgs par to, lai no ārvalstīm uz Latvijas Republiku vai no Latvijas Republikas uz ārvalstīm netiktu pārvadātas personas bez ieceļošanai attiecīgajā valstī derīgiem dokumentiem.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK 114.^{2}pantā paredzēto pārkāpumu, nepieciešams pierādīt, ka, pirmkārt, pārvadātājs veicis tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, otrkārt, ka minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu, treškārt, pārvadāšanu veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu.

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējas darbībās ir saskatāmi visi LAPK 114.^{2}pantā paredzētie pārkāpuma sastāvu veidojošie elementi.

Bet pieteicēja lūdz atzīt izdarīto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu atbilstoši LAPK 21.pantam un atbrīvot pieteicēju no administratīvās atbildības.

Līdz ar to lietā izšķirams jautājums, vai pieteicējas izdarīto administratīvo pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu.

[9] LAPK 21.panta pirmā daļa noteic, ka institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs.

Nav šaubu par to, ka LAPK 114.^{2}panta sastāvs ir piemērojams dažādiem faktiskajiem apstākļiem, tostarp gan situācijai, kad pārvadātājs uz Latvijas Republiku ir atvedis personas, kurām vispār nav ceļošanas dokumentu un kurām nav nekādu iespēju saņemt ieceļošanai Latvijas Republikā paredzētos dokumentus, gan gadījumam, kāds ir konkrētajā lietā. Proti, personai ir bijusi vīza ieceļošanai Latvijā, taču robežas šķērsošanas brīdī tās derīguma termiņš jau bija beidzies. Tātad atzīstams, ka persona šķērsojusi robežu bez ieceļošanai derīgiem dokumentiem.

No normas satura ir nepārprotami secināms, ka tās vispārējais mērķis ir nepieļaut nelegālo imigrāciju. Tas izriet arī no Padomes 2001.gada 28.jūnija Direktīvas 2001/51/EK, ar kuru papildina 26.pantu Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas Līgumu. Atbilstoši šīs direktīvas preambulai, lai efektīvi apkarotu nelegālo imigrāciju, svarīgi, lai visas dalībvalstis ieviestu noteikumus, ar ko nosaka saistības pārvadātājiem, kuri ieved ārvalstniekus dalībvalstu teritorijā.

Tātad nepārprotami pārvadātājs ir atbildīgs par nelegālās migrācijas plūsmas ierobežošanu, tiešā veidā ar savu rīcību nepieļaujot nelegālajai imigrācijai labvēlīgu apstākļu pastāvēšanu. Citiem vārdiem, pārvadātājam ar vislielāko rūpību ir pienākums pārliecināties par pārvadātās personas tiesībām ieceļot valstī, kuras robežu persona šķērso, arī tad, ja faktiskā mērķa valsts ir cita. Proti, arī tad, ja persona Latvijas Republikas robežu šķērso tranzītā, tātad tikai, lai nokļūtu tālāk citā valstī, pārvadātājam ir jāpārliecinās, ka personai ir derīgi ceļošanas dokumenti. Turklāt šī pārbaude nedrīkst būt formāla, jo vīzas ielīmes esība pasē pati par sevi nepiešķir tiesības ieceļot. Par ceļošanas dokumentu pārbaudi atbildīgajai personai ir jāpārliecinās par vīzas ielīmē norādīto ziņu attiecināmību uz konkrētajiem faktiskajiem lidošanas apstākļiem: vai vīza pieļauj ieceļošanu konkrētajā valstī, vai lidojuma dienā nav beidzies vīzas derīguma termiņš, vai persona jau nav izmantojusi attiecīgajā vīzā norādīto ieceļošanas reižu skaitu u.tml. To iespējams izdarīt, ja tiek precīzi ievērotas ceļošanas dokumentu pārbaudes prasības, nepieļaujot atkāpes, ja vien situācija nav ārkārtēja (nestandarta).

Vienlaikus tiesa norāda, ka nelegālā migrācija un migrācijas plūsmas palielināšanās ir visaptveroša kopējās Eiropas Savienības telpas problēma. Tostarp tādēļ jautājums par nelegālās imigrācijas apkarošanu un migrācijas plūsmas ierobežošanu, nosakot pārvadātāju atbildību par personu bez derīgiem ieceļošanas dokumentiem atvešanu uz kādu no Eiropas Savienības dalībvalstīm, tiek risināts pārnacionālā līmenī.

Eiropas Savienības dalībvalstu atrašanās vienotā teritoriālā telpā pieļauj netraucētu ceļošanu Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijās un iekšējo robežu šķērsošanu. Tieši tādēļ ir būtiski kontrolēt Eiropas Savienības ārējo robežu, tostarp ierobežot nelegālās migrācijas plūsmas koncentrēšanos uz Eiropas Savienības ārējās robežas.

Pārvadātāja sodīšanas mērķis ir iespējami minimizēt nelegālo imigrāciju un ilgtermiņā nodrošināt, ka nelegālās migrācijas plūsmas samazinās. Jo rūpīgāka kļūs ieceļošanas dokumentu pārbaude, jo mazāk trešo valstu valstspiederīgajiem, kas vēlēsies nelegāli iekļūt Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijā, būs iespējams nokļūt līdz kādas no Eiropas Savienības dalībvalsts robežai. Secīgi tiks mazināta nelegālās migrācijas plūsma. Tiesa ir pamats atzīt, ka pastiprināta migrācijas plūsma un nelegālo ieceļotāju atrašanās uz Eiropas Savienības dalībvalsts ārējās robežas pastiprina attiecīgās valsts drošības apdraudējumu, turklāt rada valstij papildus slodzi, tērējot dažādus resursus, lai novērstu bez dokumentiem atceļojušās personas atvešanas sekas. Līdz ar to pārvadātājam faktiski ir milzīga loma nelegālās migrācijas plūsmas ierobežošanā.

[10] No konkrētās lietas faktiskajiem apstākļiem secināms, ka personai, kuru pieteicēja atveda uz Latvijas Republiku 2010.gada 6.jūnijā, bija Jordānijas pilsoņa pase bez derīgas vīzas vai uzturēšanās atļaujas Šengenas valstu teritorijā, kā arī Palestīnas autonomijas pašpārvaldes izdots dokuments, kas nav atzīts par derīgu ceļošanas dokumentu Latvijas Republikā, kurā atradās Šengenas ierobežota teritoriālā derīguma vīza, neparedzot tiesības ieceļot Latvijas Republikā. Minētais Jordānijas pilsonis vēlējās nokļūt Igaunijas Republikā, lai piedalītos Tallinas Universitātes rīkotā konferencē.

Personai tika atteikts ieceļot Latvijā. Vienlaikus lietā nav strīda par to, ka minētai personai vēlāk humānu apsvērumu dēļ tika izsniegta vīza, lai tranzītā nokļūtu Igaunijā.

Tiesai konkrētajos apstākļos nav iespējams novērtēt, vai persona būtu vēlējusies nelegāli palikt Latvijas Republikā un kāds izskatāmajā lietā ir nelegālās imigrācijas risks. Taču tas, kā jau tiesa vairākkārt ir norādījusi, nav izskatāmās lietas priekšmets. Citiem vārdiem, tiesa nevērtē personas, kas vēlējusies bez derīgiem ceļošanas dokumentiem šķērsot robežu, rīcības tiesiskumu.

Tiesai jāvērtē, vai, konkrētajā lietā ir piemērojams atbildības līdzeklis (sods), lai tiktu sasniegts tiesas norādītais mērķis, vai tomēr, ņemot vērā konstatētos apstākļus, pieteicējas izdarīto pārkāpumu ir iespējams atzīt par mazsvarīgu.

[11] Tiesa pārkāpuma pieļaušanā nekonstatē gadījuma raksturu, tiesa arī neatzīst izdarīto pārkāpumu par formālu, kura sekas nav tik būtiskas.

Eiropas Parlamenta un Padomes regulas (EK) Nr. 810/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu, (Vīzu kodekss) 25.pants noteic gadījumus un kārtību, kādā izsniedz vīzas ar ierobežotu teritoriālo derīgumu. Šāda vīza ir derīga tikai izsniedzējas dalībvalsts teritorijā. Izņēmuma kārtā tā var būt derīga vairāk kā vienas dalībvalsts teritorijā, ja katra no šīm dalībvalstīm ir piekritusi. Turklāt, ja pieteikuma iesniedzējam ir ceļošanas dokuments, ko neatzīst viena vai vairākas, tomēr ne visas dalībvalstis, izsniedz vīzu, kas ir derīga to dalībvalstu teritorijā, kas ceļošanas dokumentu atzīst. Ja izsniedzēja dalībvalsts neatzīst pieteikuma iesniedzēja ceļošanas dokumentu, izsniegtā vīza ir derīga tikai šajā dalībvalstī.

Konkrētai personai nebija atļaujas šķērsot Latvijas Republikas valsts robežu. Pase, kurā bija ielīmēta vīza, netiek atzīta par derīgu dokumentu ieceļošanai Latvijas Republikā. Attiecīgi arī vīzai bija ierobežots teritoriālais derīgums, kas nepieļāva ieceļošanu Latvijas Republikā. Tātad Latvijas Republika nebija izteikusi piekrišanu Palestīnas autonomijas piederīgo ieceļošanai Latvijā vispār. Turklāt minēto apstākļu kontekstā tiesas ieskatā nav nozīmes faktam, ka persona, kuru atveda pieteicēja, bija profesors, kuram bija jānokļūst citā valstī, lai piedalītos konferencē.

Apstāklis, ka pieteicējas atvestajai personai vēlāk humānu apsvērumu dēļ tika izsniegta vīza, lai šis cilvēks varētu nokļūt mērķa valstī, nemaina faktu, ka pieteicējas pieļautais pārkāpums nav mazsvarīgs. Kā jau tiesa ir norādījusi, prasība pati par sevi, ka personai ir jābūt noteiktiem ieceļošanas dokumentiem nav tikai formālisms.

Papildu jau spriedumā norādītajam tiesa atzīmē, ka noteiktā ieceļošanas dokumentu pārbaudes kārtība valstij ļauj kontrolēt valstī ieceļojošo vai to šķērsojošo personu migrācijas plūsmu, pārbaudot katras personas identitāti un iespējamo nelegālās imigrācijas un citu risku apdraudējumu. Pieteicējas rīcībā nav un nevar būt ziņas par konkrētajām personām, kas tiek ievestas Latvijas Republikā, jo īpaši apstākļos, kad tiek atvesta persona no tādas valsts, kuras piederīgo ieceļošanu Latvijā Latvijas Republika vispār nepieļauj. Tādēļ tas ir arī valsts drošības jautājums maksimāli izvairīties no tādu personu atvešanas un atrašanās uz valsts robežas, kuru ieceļošana Latvijas Republikā nav atļauta.

Turklāt tiesa atzīst par pamatotu atkārtoti vērst uzmanību, ka attiecīgas valsts izdotas derīgas vīzas neesamību personas pasē ir ļoti vienkārši konstatēt. Tādēļ pārvadātāja atbrīvošana no administratīvās atbildības būtu nesamērīga ar nepieciešamību sasniegt vispārējo mērķi – ierobežot nelegālo imigrāciju.

[12] Pieteicēja apgalvo, ka tai ir objektīvas grūtības nodrošināt Imigrācijas likuma 21.panta pirmās daļas prasības.

Pieteicēja norāda uz subjektīviem apstākļiem, proti, lidostas darbinieku un attiecīgā pasažiera izpratni par to, vai pasažiera dokumenti ir derīgi ieceļošanai Latvijas Republikā. Pieteicēja arī atkārtoti norāda, ka fizisko personu dokumentu pārbaudi ieceļošanai Latvijas Republikā pati neveic. Pieteicēja par sadarbības partneres – lidostas darbinieku paviršību uzzina tikai tad, kad persona ar nederīgiem ceļošanas dokumentiem ir ieceļojusi Rīgā.

Tiesa piekrīt, ka pārvadātāja iespējas veikt dokumentu pārbaudi ir ierobežotas, taču tiesa atkārtoti uzsver, ka minētais apstāklis pats par sevi neatbrīvo no tiesību normās vispārzināmā pienākuma šādu pārbaudi veikt. Tiesas ieskatā pārvadātājam ir citi tiesiski līdzekļi, kādos pieprasīt atlīdzināt radušos zaudējumus no atbildīgajām lidostām. Taču šādi jautājumi ir risināmi starptautisko privāttiesību sfērā, attiecīgi šajās attiecībās privāttiesību principi un tiesību normas prevalē pār nacionālajām.

Tāpat tiesas ieskatā nav nozīmes faktam, ka pieteicēja ir slēgusi lidojumus uz Ammānu un tādējādi šādu personu atvešana vairs nav iespējama. Kā jau tiesa norādīja, faktiski lietā nav nozīmes apstāklim, no kurienes katrā konkrētā gadījumā un ar kādiem dokumentiem persona tiek atvesta. Pārvadātājam ir pienākums ar vislielāko rūpību pārliecināties par pasažiera tiesisko spēju ceļot uz izvēlēto galamērķi personas izvēlētajā maršrutā, turklāt arī tad, ja Latvijas Republikā persona ieceļo tikai tādēļ, lai nokļūtu citā mērķa valstī. Ja pārvadātājs šo pienākumu nevēlas vai nespēj izpildīt, pārvadātājs ir atbildīgs par pieļauto prettiesisko rīcību.

[13] Tiesa procesuālās ekonomijas nolūkā atsevišķi sīkāk neanalizēs citus pieteicējas norādītos apsvērumus, jo tie nevar mainīt tiesas viedokli par to, ka konkrētajā lietā nepastāv nekādi ārkārtēji apstākļi, kas būtu par pamatu, lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu. Līdz ar to tiesa atzīst, ka nav pamata piemērot LAPK 21.pantu un pieteicēju atbrīvot no administratīvās atbildības.

[14] LAPK 114.^{2}pants noteic iestādei rīcības brīvību naudas soda apmēra noteikšanā (naudas sodu juridiskajām personām no tūkstoš septiņsimt latiem līdz divtūkstoš astoņsimt latiem par katru pārvadāto personu).

Pieteicējai par izdarīto pārkāpumu piemērots naudas sods Ls 2100 apmērā.

Tiesas ieskatā atbildētāja, nosakot sodu, kā tas tostarp uzsvērts arī atbildētājas tiesai iesniegtajos paskaidrojumos, ir analizējusi LAPK 32.panta priekšnoteikumus soda uzlikšanai, kā arī ņēmusi vērā atbildību pastiprinošu apstākli – gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums, par kuru persona jau administratīvi sodīta. Tiesai, samērojot pieteicējai noteiktā soda apmēru ar izdarīto pārkāpumu, ir pamats atzīt piemērotā naudas soda apmēru par pamatotu un samērīgu ar izdarīto pārkāpumu.

[15] Ņemot vērā spriedumā konstatēto, tiesa atzīst pārsūdzēto Lēmumu par tiesisku, bet pieteicējas pieteikumu par noraidāmu.

Rezolutīvā daļa

pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu,

nosprieda

atstāt negrozītu Valsts robežsardzes 2010.gada 6.augusta lēmuma Nr.89 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.AA040352), bet akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation", reģistrācijas numurs 40003245752, pieteikumu **noraidīt**.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) L.Paegļkalna

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese L.Paegļkalna

Rīgā, 2012.gada 11.aprīlī